

Arrest

nr. 292908 van 18 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Colombe DETHIER
Rue Berckmans 89
1060 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juli 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing, betekend aan verzoekster op 31 juli 2023, werd genomen naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming (VIB) dat zij op 30 mei 2023 in België indiende. De

verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Kroatische autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen op grond van de volgende motieven:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: D.
voornaam: K.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Freetown
nationaliteit: Sierra Leone

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw D., K., die staatsburger van Sierra Leone verklaart te zijn, diende op 30.05.2023 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. Zij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Zij stelt dat zij een paspoort heeft gehad, maar dat die nog in Sierra Leone ligt. Zij stelt dat het reeds vervallen is.

Haar vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege illegale binnenkomst via Griekenland op 04.2022. Later diende zij op 13.07.2022 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland. Op 04.05.2023 kwam zij illegaal het grondgebied van Kroatië binnen en op dezelfde dag diende zij een verzoek om internationale bescherming in.

De betrokkene werd in verband met haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 12.06.2023. De betrokkene stelt ongehuwd te zijn en twee minderjarige kinderen te hebben die zich in Freetown, Sierra Leone bevinden. Ze vergezellen de betrokkene niet in haar verzoek om internationale bescherming. De betrokkene stelt geen familie in België of een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene stelt Sierra Leone verlaten te hebben op 30.12.2021. De betrokkene stelt een dag later aangekomen te zijn in Guinée en verbleef er ongeveer een maand in Madina. Zij stelt op 31.01.2022 aangekomen te zijn in Iran en verbleef er ongeveer 2 à 3 maanden in Teheran. Ze reisde verder naar Turkije. Daar bleef ze volgens eigen zeggen ongeveer 2 à 3 maanden in Banji. De betrokkene stelt op 27.06.2023 in Griekenland aangekomen te zijn en er tot in april 2023 verbleven te hebben. Ze stelt er een asielaanvraag ingediend te hebben en verklaart dat ze in Simos en Volos verbleef. Ze stelt dat haar verzoek om internationale bescherming geweigerd werd en reisde daarop in 2023 naar Kroatië. Ze stelt een doorreis door Kroatië gemaakt te hebben en verduidelijkt niet wanneer ze het Kroatisch grondgebied terug verliet. De betrokkene stelt verder gereisd te zijn door, voor haar, onbekende landen om op 30.05.2023 in België aan te komen.

Op 30.06.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokken terug te nemen. Op 14.07.2023 stemden de Kroatische instanties in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

De betrokkene stelt dat ze in Kroatië haar vingerafdrukken moest laten nemen, maar dat ze er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Ze stelt dat ze er in mei 2023 een bevel tot het verlaten van het grondgebied kreeg. Betreffende de bewering dat ze haar vingerafdrukken in Kroatië moest laten registreren, benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zij werd verplicht of werd gedwongen haar vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Verder ontkent de betrokkene dat ze een verzoek om internationale bescherming in Kroatië indiende. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan haar verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote

moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan dus van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of zij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die haar verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt naar België gekomen te zijn omdat ze weet dat ze hier veilig zal zijn. Verder stelt de betrokkene zich te verzetten tegen een overdracht naar Kroatië omdat ze er niet wil terug naartoe gaan. Ze stelt dat dit omwille van de behandeling is. Er werd gevraagd naar de specifieke reden waarom ze niet wil teruggaan en ze stelt dat het eten er niet op tijd geserveerd werd. Ze stelt verder dat de levensomstandigheden er moeilijk waren. Ze verduidelijkt dat als je naar het ziekenhuis moet gaan, je er een datum krijgt en ze dan zeggen dat je opgebeld zal worden. De betrokkene stelt dat je uiteindelijk niet opgebeld wordt om behandeld te worden.

De betrokkene stelt naar België gekomen te zijn omdat ze weet dat ze hier veilig zal zijn. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene verduidelijkt niet waarom ze in België veiliger zou zijn dan in Kroatië. We merken op dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Kroatische instanties. De betrokkene laat achterwege te vermelden of ze bij de Kroatische instanties om hulp vroeg en of ze die gekregen heeft. Ze laat na concrete voorbeelden te geven. Bijgevolg blijft deze verklaring slechts een blote bewering. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Kroatische instanties de

betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Kroatië wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

We benadrukken dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Kroatië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Kroatië omdat ze er niet wil terug naartoe gaan. Ze stelt dat dit omwille van de behandeling is. Er werd gevraagd naar de specifieke reden waarom ze niet wil teruggaan en ze stelt dat het eten er niet op tijd geserveerd werd. Ze stelt verder dat de levensomstandigheden er moeilijk waren. Ze verduidelijkt dat als je naar het ziekenhuis moet gaan, je er een datum krijgt en ze dan zeggen dat je opgebeld zal worden. De betrokkene stelt dat je uiteindelijk niet opgebeld wordt om behandeld te worden.

De betrokkene stelt dat de behandeling in Kroatië slecht was omdat het eten niet op tijd geserveerd werd. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zij slecht behandeld werd, wensen we op te merken dat het EHRM oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Hieromtrent merken we op dat het loutere feit dat de betrokkene in Kroatië niet op tijd eten kreeg onvoldoende grond is om ten opzichte van Kroatië gewag te maken van dermate structurele of systematische tekortkomingen in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staaft en dat zij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. De betrokkene stelt tijdens haar gehoor een doorreis gemaakt te hebben door Kroatië. De betrokkene verduidelijkt niet hoe lang ze in Kroatië verbleef en of ze opvang kreeg. Het is dus onduidelijk wie haar te laat eten gaf en hoeveel keer dit gebeurde. Bijgevolg blijft dit slechts een blote bewering.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Oostenrijkse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene stelt vervolgens dat de levensomstandigheden in Kroatië moeilijk waren. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen

aanleiding geeft tot de conclusie dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Kroatische bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Kroatische bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven.

We wensen te verwijzen naar het rapport over asiel en internationale bescherming in Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database - National Country Report - Croatia", last update 26.06.2023, verder het AIDA-rapport genoemd, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 53). Volgens het rapport van de Swiss Refugee Council, worden verzoekers overgedragen via de luchthaven van Zagreb. Er is geen NGO aanwezig in de luchthaven, maar in serieuze gevallen, kan wel een psycholoog beschikbaar gesteld worden. Normaal wordt een ambtenaar van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de arriverende mensen in de luchthaven op te halen. Verzoekers worden dan in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming geplaatst, waar ook een initiële gezondheidscheck en screening worden uitgevoerd (AIDA-rapport, pagina 53).

In de ervaring van het Kroatische rechtscentrum is er geen informatie waaruit blijkt dat verzoekers belemmeringen ondervinden om in de praktijk in beroep te gaan tegen een beslissing. (AIDA-rapport, pagina 44). Verzoekers hebben toegang tot gratis rechtsbijstand in eerste aanleg in de praktijk. Eveneens hebben ze toegang tot gratis rechtsbijstand bij beroep tegen een negatieve beslissing.

Verskillende rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Reports of push backs and violent police practices at the border were documented in 2022", pagina 16) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene ngo's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens die tijdens 2022 nog steeds voorkwamen (pagina 26). Vooral aan de grens met Bosnië en Herzegovina en Servië gebeuren er zeer vaak pushbacks (pagina 26). Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het rapport eveneens aantoont dat deze elementen, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een nieuwe monitoringmissie van het UNHCR die in de loop van 2018 opgericht werd (pagina 29).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’, pagina 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Aan het akkoord van 14.07.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze uitdrukkelijke garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (‘Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation’). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker (‘In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal

remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 139 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Op het akkoord van 14.07.2023 hebben de Kroatische instanties bekendgemaakt dat ze akkoord gaan met de overname van de betrokkene om verder de verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene te determineren, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Kroatië.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het ministerie van Binnenlandse Zaken, of beter gezegd zijn dienst voor de opvang en accommodatie van verzoekers om internationale bescherming, is verantwoordelijk voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en beheert twee opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming, die zich in Zagreb en Kutina bevinden. De totale opvangcapaciteit van deze twee centra bedraagt 740 plaatsen (pagina 82).

In 2019 werd de reconstructie van het opvangcentrum in Zagreb afgerond. Het Kroatische Rode Kruis oordeelde dat de leefomstandigheden sterk verbeterden dankzij de renovatie (pagina 86). In 2022 is in het kader van het project "Renovatie van het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Kutina" het opvangcentrum van Kutina gerenoveerd. Het doel van het project was om de opvang- en accommodatieomstandigheden te verbeteren, en een van de resultaten was dat de accommodatiecapaciteit van het centrum van Kutina is verhoogd van 100 naar 140 (pagina 82). De uitvoering van het project verbeterde de huisvestings- en verblijfsvoorwaarden van aanvragers in het opvangcentrum, evenals de arbeidsomstandigheden van ambtenaren en ander personeel (pagina 86).

Verder toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië aan dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, tenzij in geval van een volgend verzoek (pagina 82).

Daarenboven is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening. Voorts wordt er geen melding gemaakt van zodanig structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

De betrokkene stelt astma te hebben en daarvoor medicatie te gebruiken. Ze verduidelijkt niet of ze in België reeds een dokter raadpleegde en legt tevens geen medische documenten voor. Tot op heden werden er geen medische attesten of andere objectieve elementen neergelegd die aangeven dat zij in Kroatië niet de nodige zorg zal ontvangen of die een overdracht aan Kroatië verhinderen of die aangeven dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wensen we dan ook te beklemtonen dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Zo verwijzen we in dit verband naar rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

De betrokkene stelt dat als je naar het ziekenhuis in Kroatië moet gaan, je er een datum krijgt en ze dan zeggen dat je opgebeld zal worden. De betrokkene stelt dat je uiteindelijk niet opgebeld wordt om behandeld te worden. Het is onduidelijk of de betrokkene een dokter wilde raadplegen omtrent haar astma of andere medische problemen. Het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië wettelijk wordt gegarandeerd (pagina 94). Echter stelt het rapport dat er zich in de praktijk problemen kunnen voordoen met betrekking tot toegang tot de gezondheidszorg. Er wordt echter ook vermeld dat er tevens bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's, die bijvoorbeeld in psychologische ondersteuning voorzien. (pagina 96-97). Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 94).

Het AIDA-rapport stelt dat in 2021 'Médecins du Monde' psychologische bijstand verleende aan verzoekers in Kroatië ('Psychological counselling and support was provided by MdM during 2021', pagina 95) en dat een 3 keer maand een psychiater aanwezig is in het opvangcentrum van Zagreb. We benadrukken dat in het rapport tevens wordt gemeld dat 'Médecins du Monde' stelt dat de organisatie van behandeling van mentale problemen goed loopt mede dankzij een goede samenwerking met Kroatische instellingen en het Instituut voor Kind en Adolescent Psychiatrie en Psychotherapie van het Universitair Ziekenhuis van Zagreb en dat tolken worden voorzien ('MDM reported that the organisation of preventive and treatment interventions related to the mental health of applicants for international protection is working well thanks to the established and improved interdisciplinary cooperation of MDM – BELGIQUE with a general practitioner, psychologist and psychiatrist, as well as due to referrals to psychiatric hospitals, Institute for Child and Adolescent Psychiatry and Psychotherapy of the University Hospital Centre Zagreb and the Child and Youth Protection Center of the City of Zagreb, which are supported by interpreters and MDM staff as needed', pagina's 95 en 96).

Het AIDA-rapport stelt dat in 2021 'Médecins du Monde' psychologische bijstand verleende aan verzoekers in Kroatië ('Psychological counselling and support was provided by MdM during 2021', pagina 98). Verder wordt vermeldt dat twee psychologen van MdM elke werkdag voor 6 uur initiële psychologische assessments en individuele psychologische counseling sessies uitvoerden en evenwel noodinterventies uitvoerden wanneer nodig. De samenwerking met een externe medewerker – psychiater – werd in 2022 voortgezet en deze bezocht drie keer per maand het opvangcentrum in Zagreb (pagina 98).

De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de

overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau is als in België. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Kroatische autoriteiten worden minstens 10 dagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische instanties (4) .”

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zet verzoeker het volgende uiteen:

« Attendu que l'article 39/82, §2 de la loi du 15/12/1980 exige que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave et difficilement réparable ;

Qu'il résulte de tout ce qui précède que la partie adverse n'a pas procédé à un examen sérieux du dossier de la requérante avant de prendre la décision attaquée ;

Qu'elle encourrait un grave préjudice en cas d'exécution de la décision ;

Qu'il y a lieu tout d'abord de renvoyer au préjudice invoqué dans la requête du 14 juin 2023:

« La partie requérante encourrait un risque de préjudice grave en cas d'exécution de la décision pour les motifs invoqués dans le précédent chapitre. Elle serait renvoyée en Croatie où elle encourt un risque de violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux ou, à tout le moins,

la partie adverse n'a pas suffisamment instruit ce dossier et n'a pas, alors que ce risque est probable, dissipé tout doute quant à sa réalisation en cas de renvoi ce qui entraîne de la même manière une violation de ces deux dispositions. »

Que l'exécution de la décision attaquée forcerait la partie requérante à rentrer en Croatie, pays où le respect de ses droits fondamentaux serait mis en péril ;

La jurisprudence du Conseil d'État, interprétant l'article 17§2 des lois coordonnées sur le Conseil d'État, exige non pas l'effectivité du préjudice grave et difficilement réparable mais uniquement que l'exécution de la décision attaquée « risque de causer » un tel préjudice.

En vertu de l'article 39/82, paragraphe 2, premier alinéa, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution d'une mesure adoptée par une autorité administrative en vertu de cette disposition ne peut être ordonnée que s'il existe des motifs sérieux d'annuler l'acte attaqué et à condition que l'exécution immédiate de la mesure risque de causer un préjudice grave et difficilement réparable.

L'exécution de la décision contestée entraînerait le renvoi du requérant en Croatie.

Ainsi que cela a été abondamment exposé ci-dessus, il ressort de plusieurs sources citées dans la présente requête qu'un transfert du requérant vers la Croatie créerait un risque réel qu'il requérant soit soumis à des conditions de vie inhumaines et dégradantes, au sens de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte de l'Union européenne.

Pour les raisons qui précèdent, il convient de conclure que l'exécution de la décision attaquée donnerait lieu à une violation de plusieurs droits fondamentaux de la requérante et lui causerait donc un préjudice grave difficilement réparable.

La partie requérante encourrait un risque de préjudice grave en cas d'exécution de la décision pour les motifs invoqués dans le précédent chapitre. Elle serait renvoyée en Autriche où elle encourt un risque de violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux ou, à tout le moins, la partie adverse n'a pas suffisamment instruit ce dossier et n'a pas, alors que ce risque est probable, dissipé tout doute quant à sa réalisation en cas de renvoi ce qui entraîne de la même manière une violation de ces deux dispositions.

De plus, il apparaît que la décision procède d'une violation du règlement Dublin.

Il rappelle ici que le considérant 5 du règlement Dublin prévoit que : « Une telle méthode [de détermination] devrait être fondée sur des critères objectifs et équitables tant pour les États membres que pour les personnes concernées. Elle devrait, en particulier, permettre une détermination rapide de l'État membre responsable afin de garantir un accès effectif aux procédures d'octroi d'une protection internationale et ne pas compromettre l'objectif de célérité dans le traitement des demandes de protection internationale. »

L'absence de détermination rapide de l'État membre responsable empêche l'accès effectif de la requérante à son droit à la protection internationale.

Dans ces circonstances le risque de préjudice grave et difficilement réparable tel que décrit dans la demande de suspension en extrême urgence viendrait malgré tout à se réaliser.

La réalisation de ce préjudice grave et difficilement réparable découle de l'exécution de toute décision de reconduite à la frontière et il convient donc, au provisoire, de suspendre la décision du 28 juillet 2023."

2.3. Verzoekster verbindt haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel aldus voornamelijk aan het middel dat is gesteund op de schending van artikel 3 van het EVRM. Een onderzoek van het tweede middel dringt zich derhalve op.

2.4.1. Het tweede middel wordt uiteengezet als volgt:

"B. Second moyen :

Pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation de :

- l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu'elle résulte des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
- des articles 3.2, al. 1 et 2 du Règlement 604/2013 du 26 juin 2013 (Dublin III) ;
- des articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;
- de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;
- du principe général de bonne administration, en ce qu'il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers, et en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier.

1. Principes

L'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218).

Les exigences de l'article 3 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83).

La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement d'un étranger par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'il courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.

Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; Cour EDH 26 avril 2005, Musli/Turquie, § 66).

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de se conformer aux indications données par la Cour EDH.

A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348; Cour EDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100).

Il faut tout d'abord relever que, si la seule invocation de rapports internationaux ne suffit pas à établir la violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert vers l'Autriche, il n'en demeure pas moins que, conformément à l'arrêt Chahal c. Royaume-Uni de la Cour européenne des droits de l'homme du 15 novembre 1996 (§96), à l'arrêt Jabari c. Turquie du 11 juillet 2000 de la même Cour (§39) et à l'arrêt Shamayev c. Géorgie et Russie du 12 avril 2005 de cette même Cour (§448), confrontée à un risque de violation de cet article, l'autorité administrative a un devoir de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession et qui pourraient induire un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas d'expulsion d'un demandeur de protection internationale hors de son territoire.

En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine) ;

Cette jurisprudence est confirmée par Votre Conseil de manière constante (voy. par exemple, CCE, arrêt n°137.696 du 30 janvier 2015, n°132.090 du 24 octobre 2014, n°138.950 du 22 février 2015, ou encore 144.400 du 28 avril 2015) ;

Enfin, la Cour EDH, se basant sur l'appartenance des demandeurs d'asile à une catégorie vulnérable de personnes (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §251), a déduit de la législation européenne l'existence d'obligations positives, telles que celle de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §250) ;

Dans ces circonstances, le fait de vivre dans le dénuement sans pouvoir faire face à ses besoins élémentaires peut constituer une violation de l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 254) et une obligation positive peut peser sur les États signataires de remédier à cette situation et d'empêcher qu'elle ne se produise (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §263).

Le devoir de motivation formelle qui s'impose à la partie adverse oblige celle-ci, en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, à prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, dont la motivation n'entre pas en contradiction avec le contenu même du dossier administratif et apporte une réponse aux arguments de la partie requérante.

Ce devoir oblige également la partie adverse à faire apparaître de façon claire et non équivoque son raisonnement afin de permettre au destinataire de le comprendre, de le contester et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet.

Dans le cadre du contrôle de légalité, ce contrôle doit permettre de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

Le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer.

Ce principe, qui correspond à un principe de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221.713 du 12 décembre 2012).

Il appartient à l'Office des Étrangers d'effectuer un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde.

2. Application : traitements inhumains et dégradants subis par la requérante en Croatie – risque de subir les mêmes traitements en cas de retour

Il est rapporté en terme de décision que la requérante aurait indiqué lors de son entretien que :

« Verder stelt de betrokkene zich te verzetten tegen e n overdracht naar Kroatie omdat ze er niet wil terug naartoe gaan. Ze stelt dat dit omwille van de behandeling is. Er werd gevraagd naar de specifieke reden waarom ze niet wil teruggaan en ze stelt dat het eten er niet op tijd geserveerd werd. Ze stelt verder dat de levensomstandigheden er moeilijk waren. Ze verduidelijkt dat als je naar het ziekenhuis moet gaan, je er e n datum krijgt en ze dan zeggen dat je opgebeld zal worden. De betrokkene stelt dat je uiteindelijk niet opgebeld wordt om behandeld te worden. »

“De betrokkene stelt vervolgens dat de levensomstandigheden in Kroatie moeilijk waren.”

Les déclarations de la requérante, au sujet des traitements subis auraient pourtant dû être pris en compte par la partie adverse en tant que commencement de preuve, de sorte qu'elle ne pouvait pas conclure à l'absence de tout traitement inhumain ou dégradant dans le chef du requérant en Croatie.

La requérante ne dispose pas de preuves concrètes permettant d'étayer ses déclarations ne peut lui être reproché, compte tenu des circonstances particulièrement difficiles dans lesquelles elle a vécu en Croatie.

Il ressort des informations dis Dans un arrêt n° 288.483 du 2 mai 2023, Votre Conseil a jugé ce qui suit : (...)

Le même raisonnement peut être appliqué en l'espèce, en ce qu'il prend en compte les déclarations du requérant et ne se contente pas de les balayer, tel que le fait la partie adverse.

Dans un arrêt n°280.105 du 14 novembre 2022, Votre Conseil suit un raisonnement similaire, estimant qu'il appartenait à l'Office des étrangers de répondre aux raisons pour lesquelles l'intéressé ne souhaitait pas retourner en Croatie : (...)

Dans le cas d'espèce, la partie adverse ne répond pas davantage aux déclarations du requérant concernant les raisons pour lesquelles il ne souhaite pas retourner en Croatie pour y poursuivre sa procédure d'asile.

Pour toutes ces raisons, la décision attaquée viole l'article 3 de la CEDH en combinaison avec les articles 1 et 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et l'article 3.2 du règlement Dublin III.

Il convient de suspendre la décision entreprise.

3. Application : la situation générale en Croatie – pushbacks – acceptation de la reprise en charge sur base de l'article 20.5 du Règlement Dublin

Il ressort des informations disponibles que la situation des demandeurs de protection internationale en Croatie est à ce point défailante que ces défaillances systémiques peuvent entraîner un traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 3, paragraphe 2, du règlement Dublin III.

La requérante souligne tout d'abord le recours extrêmement problématique et systématique au refoulement et à la force par la police frontalière croate. Dans la décision attaquée, la partie défenderesse motive (un motif qui est d'ailleurs dédoublé dans la décision attaquée) : « Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" in soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatie worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. »

Là où la partie adverse se base sur le rapport annuel du mécanisme de contrôle instauré pour superviser le travail de la police des frontières en matière de migration pour estimer que « depuis que le mécanisme de contrôle est en place, aucun incident significatif n'a été signalé et qu'aucune irrégularité systématique n'a pu être identifiée », cela est tout à fait contraire aux informations contenues dans le rapport AIDA. Ainsi, le rapport indique que la pratique des pushbacks s'est poursuivie en 2022 et que davantage de décisions de retour sont prises à l'égard des demandeurs, et ce par la police :

"The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2022. In 2022, Common report of CPS and PRO ASYL on systematic human rights violations at Croatian borders was published. This report provides an overview of the unlawful and illegal practices of Croatian authorities in the past six years, especially during 2020 and 2021, as well as the alleged change of the pushback practice in 2022. In 2022, CPS noticed the change in approach of the police towards migrants as police has started issuing more return decision, through the so-called 7-days papers ordering applicants to leave European Economic Area." (rapport AIDA 2023, p. 27)

"During the year 2022, reports of injured and dead migrants were also reported." (rapport AIDA 2023, p. 28)

La requérante renvoie à l'arrêt du Conseil d'Etat néerlandais du 13 avril 2022, dans lequel le Conseil d'Etat a spécifiquement examiné la situation des personnes retournées en Croatie en application du Règlement Dublin III. Dans cet arrêt, le Raad van State a conclu que la pratique du refoulement en Croatie constituait une défaillance systémique fondamentale atteignant un seuil de gravité particulièrement élevé :

“6.3. Gelet op de door de vreemdeling ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals beschreven onder 3.1. en volgende van deze uitspraak, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit die rapporten blijkt namelijk dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden.” (pièce 4, nous soulignons)

Le Conseil d'État néerlandais va encore plus loin en indiquant que les informations générales - qui n'ont pas été contestées par le secrétaire d'État néerlandais - montrent que les refoulements n'ont pas seulement lieu à la frontière, mais aussi à l'intérieur de la Croatie :

“Uit de brief van VWN, 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021 volgt verder dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Deze informatie heeft de staatssecretaris niet bestreden.” (pièce 4, nous soulignons)

Le secrétaire d'État néerlandais a estimé que la question des refoulements n'était pas pertinente pour les personnes renvoyées vers la Croatie en application du Règlement Dublin III, car ce renvoi est basé sur un accord de reprise de la part des autorités croates. Le Conseil d'État néerlandais n'a pas suivi le Secrétaire d'État sur ce point. Le Conseil d'État fait valoir que l'on ne peut plus présumer que la Croatie respectera ses obligations internationales, étant donné que les refoulements concernent également les étrangers repris par la Croatie en provenance d'autres États membres de l'UE : (...)

Le Conseil d'État néerlandais estime qu'une enquête plus approfondie aurait dû avoir lieu concernant le recours problématique à la pratique des pushbacks. La requérante fait siens les motifs de cette décision, car la partie adverse n'a aucunement analysé le risque de refoulement pour les « Dublinés » en Croatie. Elle renvoie simplement au principe de confiance mutuelle, alors que ce dernier ne peut, en tout état de cause, plus être appliqué pour la Croatie. Le manque d'informations sur le destin de l'étranger repris par la Croatie est problématique, au vu du seuil de gravité particulièrement élevé qu'atteint la défaillance :

“Gelet hierop en omdat overgedragen Dublinclaimanten zich in de regel als asielzoekers vrij op het grondgebied van Kroatië kunnen bewegen (zie artikel 7, eerste lid, van de Opvangrichtlijn), had de staatssecretaris nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië niet voor risico van de vreemdeling komen.” (pièce 4, nous soulignons)

Dans une décision du 25 février 2022, le tribunal administratif (Verwaltungsgericht) de Braunschweig a également jugé que le système d'asile croate présentait des déficiences systémiques en termes de refoulement et que des garanties individuelles devaient être obtenues des autorités croates pour que les personnes renvoyées en application du règlement Dublin III ne soient pas victimes de refoulements indirects :

„Für solche systemischen Schwachstellen im kroatischen Asylsystem spricht, dass es an der kroatischen EU-Außengrenze seit Langem und in erheblichem Umfang zu gewaltsamen „Push-backs“, dem Abdrängen von Asylbewerbern nach Serbien oder Bosnien-Herzegowina, kommt. Auch Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina von Österreich, Italien oder Slowenien aus sind hinreichend belegt. Jedenfalls ohne individuelle Zusicherung von Seiten der kroatischen Behörden ist nicht sichergestellt, dass im Wege des Dublin-Verfahrens an Kroatien rücküberstellte Antragsteller nicht ebenfalls Opfer gewaltsamer Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina werden und ihr Recht auf Asylantragstellung dadurch vereitelt werden wird.“

Traduction libre: “Le fait que des “push-backs” violents, le refoulement de demandeurs d'asile vers la Serbie ou la Bosnie-Herzégovine, se produisent depuis longtemps et dans une large mesure à la frontière

extérieure de l'UE en Croatie parle en faveur de telles faiblesses systémiques du système d'asile croate. Les refoulements en chaîne vers la Bosnie-Herzégovine à partir de l'Autriche, de l'Italie ou de la Slovaquie sont également suffisamment documentés. En tout état de cause, en l'absence d'assurances individuelles de la part des autorités croates, il n'est pas garanti que les demandeurs d'asile renvoyés vers la Croatie dans le cadre de la procédure de Dublin ne soient pas également victimes de refoulements en chaîne violents vers la Bosnie-et-Herzégovine et que leur droit de déposer une demande d'asile ne soit ainsi anéanti." (pièce 5, nous soulignons)

Le Verwaltungsgericht a en outre déclaré qu'il n'existe aucune preuve que les « Dublinés » sont traités de manière plus favorable que les autres demandeurs de protection internationale :

„Es kann entgegen der bisherigen Annahme vieler Verwaltungsgerichte (...) nicht davon ausgegangen werden, dass die dargestellten massiven Menschenrechtsverletzungen Dublin-Rückkehrer nicht betreffen.

Denn zu den zahllosen dokumentierten gewaltsamen und entwürdigenden Übergriffen und der Verweigerung des Rechts auf Asylantragstellung kam es nicht nur unmittelbar nach illegalen Grenzübertritten von Serbien oder Bosnien-Herzegowina aus, sondern auch in Fällen, in denen sich die Migranten bereits mehrere Tage im Landesinneren aufhielten, sogar dann, wenn sie bereits weit in andere EU-Länder wie Slowenien, Italien oder Österreich vorgedrungen waren und von dort aus zurückgeschoben wurden.“

Traduction libre: “Contrairement à ce que de nombreux tribunaux administratifs ont admis jusqu'à présent (...), on ne peut pas partir du principe que les violations massives des droits de l'homme décrites ne concernent pas les personnes rapatriées en application du règlement Dublin.

En effet, les innombrables agressions violentes et dégradantes documentées et le refus du droit de déposer une demande d'asile n'ont pas seulement eu lieu immédiatement après le franchissement illégal de la frontière depuis la Serbie ou la Bosnie-Herzégovine, mais également dans des cas où les migrants se trouvaient déjà depuis plusieurs jours à l'intérieur du pays, même s'ils avaient déjà largement pénétré dans d'autres pays de l'UE comme la Slovaquie, l'Italie ou l'Autriche et qu'ils avaient été renvoyés depuis ces pays.” (pièce 5, nous soulignons)

Le Verwaltungsgericht a en outre jugé qu'il ne s'agissait pas d'actes isolés de la part d'agents de police, mais que les pratiques de refoulement étaient tolérées par la hiérarchie, ce qui montre qu'il s'agit bien d'une défaillance systémique entraînant un traitement inhumain et dégradant violant l'article 3 de la CEDH et l'article 4 de la Charte de l'UE :

„Aus den genannten Erkenntnismitteln wird zudem ersichtlich, dass es sich bei den gewaltsamen Rückschiebungen nicht um eigenmächtige Übergriffe einzelner Polizeibeamter handelt, sondern dass das Abdrängen der Migranten nach Bosnien-Herzegowina entweder tatsächlich einer internen Weisungslage entspricht oder jedenfalls von den vorgesetzten Stellen nicht effektiv verhindert bzw. sanktioniert wird“

Traduction libre: “Il ressort en outre des éléments d'information mentionnés que les renvois forcés ne sont pas le fait d'agents de police isolés, mais que le refoulement des migrants vers la Bosnie-Herzégovine répond effectivement à des instructions internes ou, en tout état de cause, n'est pas effectivement empêché ou sanctionné par les services supérieurs.” (pièce 5, nous soulignons)

Il convient, en outre, de noter que les autorités croates ont repris en charge la requérante sur base de l'article 20.5 du Règlement Dublin. Cet article dispose :

« 5. L'État membre auprès duquel la demande de protection internationale a été introduite pour la première fois est tenu, dans les conditions prévues aux articles 23, 24, 25 et 29, et en vue d'achever le processus de détermination de l'État membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale, de reprendre en charge le demandeur qui se trouve dans un autre État membre sans titre de séjour ou qui y introduit une demande de protection internationale après avoir retiré sa première demande présentée dans un autre État membre pendant le processus de détermination de l'État membre responsable. »

Dans l'arrêt n° 288.483 précité, Votre Conseil a estimé qu'il convenait de prendre en compte cet élément pour évaluer la mesure dans laquelle la Croatie examinera de manière adéquate la demande de protection

internationale d'un requérant, et si la requérante risque d'être soumise à un traitement inhumain ou dégradant, et plus précisément à la pratique des pushbacks.

Notons par ailleurs, que la décision indique que si la requérante le souhaitait, elle pourrait adresser une plainte... aux autorités autrichiennes !

Il y a lieu de déduire de cette erreur matérielle, que la possibilité pour la requérante d'introduire une plainte en Croatie n'a pas été spécifiquement analysé, mais qu'il s'agit d'un motif qui se trouve dans toutes les décisions prise par la défenderesse sans avoir égard aux circonstances spécifiques en Croatie.

Ensuite, il apparait que la partie défenderesse méconnaisse la situation administrative de la requérante lors de son séjour en Croatie : « Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatie zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatie terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. »

En effet, la requérante avait déjà la qualité de demandeuse d'asile, puisqu'elle a introduit une procédure d'asile en Grèce, et s'est donc déjà déclarée comme demandant la protection internationale.

La requérante ne peut comprendre en quoi la situation et les mauvais traitements subis seraient évités ou différents : au contraire de ce qui est affirmé, elle a bien la même qualité lors de son arrivée en Croatie que lors d'un éventuel transfert.

Dans ce même arrêt, Votre Conseil conclut : (...)

La requérante fait siens les motifs de cet arrêt, qui sont applicables à sa situation par analogie.

Dans l'arrêt n°280.105, Votre Conseil tient le même raisonnement : (...)

Pour toutes ces raisons, la décision attaquée viole l'article 3 de la CEDH en combinaison avec les articles 1 et 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et l'article 3.2 du règlement Dublin III.

4. Absence de garanties individuelles – risque de violation de l'article 3 CEDH

La partie adverse se targue dans la décision attaquée qu'elle dispose de garanties individuelles prises par les autorités croates.

N'ayant pas eu accès vu le délai, la requérante se trouve dans l'impossibilité de vérifier dans quelle mesure des garanties individuelles, spécifiques à sa situation, ont été demandées auprès des autorités croates. Elle ne peut donc pas utilement se défendre sur ce point, et se réserve le droit de développer davantage cet argument après réception du dossier administratif.

Il apparait également que le 3 novembre 2022, soit plus de neuf mois avant la prise de la décision attaquée, les autorités croates ont indiqué respecter le principe de non-refoulement. La requérante ne comprend pas en quoi cet « engagement », à l'aune des dernières informations puissent être plus qu'une intention, que d'une réelle garantie."

2.4.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Kroatië. Zij heeft zich hierbij gesteund op de verschillende rapporten, jaarverslagen en mededelingen die zijn opgesomd in de bestreden beslissing en heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster. Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is zij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoekster aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het komt derhalve aan verzoekster toe om deze conclusie met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het loutere feit dat zij aangeeft het niet eens te zijn met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

Verzoekster viseert vooreerst het motief dat betrekking heeft op haar verklaringen over haar verzet tegen een overdracht naar Kroatië, op grond van de behandeling die zij aldaar zou hebben ondergaan. Zij verklaarde ter zake dat de levensomstandigheden er moeilijk waren, dat het eten er niet op tijd werd geserveerd en dat ze, tegen de afspraken in, niet werd opgebeld om te worden behandeld in het ziekenhuis. Verzoekster stelt in essentie dat, aangezien haar verklaringen in lijn zijn met de informatie die uit de rapporten blijkt, ze aantonen dat niet kan worden besloten dat een onmenselijke of vernederende behandeling bij overdracht is uitgesloten. Het feit dat zij geen bewijsstukken kan voorleggen om haar verklaringen te ondersteunen kan haar niet ten kwade worden geduid, gelet op de moeilijke omstandigheden in Kroatië. Verzoekster stelt dat de verwerende partij geen afdoende antwoord biedt op haar verklaringen.

Verder betoogt verzoekster dat uit de voorhanden zijnde informatie wel degelijk blijkt dat er in Kroatië sprake is van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening. Zij wijst er in die context vooreerst op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er nog steeds sprake is van pushbacks en wijst op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en in het bijzonder naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State en het Duitse Verwaltungsgericht die hebben vastgesteld dat er sprake is van een systeemfout die niet uitsluit dat ook Dubinterugkeerders daarvan het slachtoffer kunnen worden na overdracht, en dat nader onderzoek had moeten worden gevoerd naar het risico voor Dublinterugkeerders om te worden uitgezet zonder of tijdens de behandeling van hun asielerzoek. Het Duitse Verwaltungsgericht heeft daarbij benadrukt dat er geen individuele garanties voorlagen vanwege de Kroatische autoriteiten.

Verzoekster wijst er ook nog op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij een klacht kan indienen bij de Oostenrijkse autoriteiten, en dat uit deze materiële vergissing blijkt dat deze zinsnede een passe-partout is die erop wijst dat de daadwerkelijke situatie in Kroatië niet behoorlijk werd onderzocht.

Tot slot wijst verzoekster -die benadrukt dat zij, sinds haar VIB in Griekenland, en dus ook bij haar binnenkomst in Kroatië moet worden beschouwd als een verzoekster om internationale bescherming met alle rechten die daaraan kleven- erop dat de verwerende partij erop wijst dat zij garanties heeft gekregen van de Kroatische autoriteiten. Zij stelt dat zij, gelet op het korte tijdsbestek nog niet in de mogelijkheid is geweest om na te gaan in welke mate garanties werden gevraagd die specifiek betrekking hebben op haar situatie en behoudt zich het recht voor om hierover bijkomend te argumenteren na inzage van het administratief dossier. Ook betoogt verzoekster nog dat niet kan worden nagegaan in welke mate deze garanties daadwerkelijk zijn, en niet meer dan een intentieverklaring.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd over de pushbacks maar heeft gesteld dat niet blijkt dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen in die context in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. Verzoekster verwijst dan wel naar rechtspraak van Nederlandse en Duitse rechtbanken, maar zij gaat eraan voorbij dat in geen van de zaken die daar aan de orde waren individuele garanties werden gegeven met betrekking tot de bejegening van de betrokken Dublinterugkeerder. In de onderhavige zaak hebben de Kroatische autoriteiten niet alleen hun akkoord gegeven inzake verzoeksters overdracht maar blijkt uit het bericht van de Kroatische instanties van 14 juli 2023 waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing dat zij specifiek wat verzoekster betreft aan de verwerende partij de garantie hebben gegeven dat zij toegang zal krijgen tot de procedure inzake internationale bescherming en daarbij zal worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, een individuele behandeling van haar dossier, een specifieke aanpak op maat van haar noden juridische bijstand en een daadwerkelijke rechtsbescherming. Ook wordt nog gesteld dat het non-refoulementbeginsel wordt geëerbiedigd en dat verzoekster niet zal worden overgedragen naar een land waar haar leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan. Er wordt dus wel degelijk gegarandeerd dat verzoekster niet verstoken zal blijven van de rechten waarop zij als Dublinterugkeerder in wiens hoofde de Kroatische autoriteiten nog moeten vaststellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van haar VIB, aanspraak kan maken, en verzoekster brengt ter terechtzitting en na inzage van het stuk, geen argumenten bij die daar een ander licht op werpen. In die optiek valt niet in te zien welk belang zij heeft bij haar argumentatie inzake de beoordeling van haar verklaringen over de moeilijke omstandigheden in het opvangcentrum en de toegankelijkheid van de gezondheidszorg, dit nog daargelaten de vaststelling dat geen concrete argumenten worden bijgebracht die de vaststellingen van de verwerende partij, op grond van de informatie uit het AIDA-rapport, over de verbetering van de levensomstandigheden in de opvangcentra en de

organisatie over de beschikbare gezondheidszorg door de autoriteiten met de samenwerking van ngo's als niet adequaat of niet afdoende zouden kunnen laten doorgaan.

In de mate dat verzoekster stelt dat niet blijkt dat deze garanties meer zouden zijn dan een intentieverklaring, liggen er geen gegevens voor waaruit zou blijken dat Dublinterugkeerders voor wie individuele garanties werden geboden door de Kroatische autoriteiten alsnog in een situatie zouden terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De verwijzing, tot slot, naar het feit dat verzoekster een klacht zou kunnen indienen bij de Oostenrijkse autoriteiten is niet meer dan een materiële vergissing die niet tot een ander besluit zou kunnen leiden, temeer nu verzoekster niet aantoont dat deze bevindingen niet zoden opgaan in Kroatië. Dat zulke vergissingen gebeuren, blijkt overigens ook uit pagina 25 van het verzoekschrift, waarin verzoekster zelf stelt dat een overdracht naar Oostenrijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou met zich brengen.

Gelet op al deze elementen blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt of daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Verder blijkt dat verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM maar dat zij dienaangaande geen enkele toelichting geeft zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.5. Uit het voorgaande blijkt dat het middel gesteund op de schending artikel 3 van het EVRM niet ernstig is. In de mate dat verzoekster zich op deze schending beroept in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, kan dit dus niet worden aangenomen.

In de mate, voorts, dat verzoekster een naar haar oordeel verkeerde toepassing van de criteria van de Dublin III-verordening -in haar eerste middel gaat zij uitgebreid in op het gegeven dat ook Griekenland had moeten worden aangezocht- aangrijpt als moeilijk te herstellen ernstig nadeel omdat het feit dat niet zo snel als mogelijk wordt overgegaan tot de aanduiding van de bevoegde lidstaat ertoe leidt dat verzoekster niet daadwerkelijk toegang krijgt tot haar recht op internationale bescherming, kan zij niet worden gevolgd. Immers, ook wanneer zij in de Dublinprocedure zit, geniet zij de bescherming als verzoekster om internationale bescherming en zoals hiervoor al is gebleken, blijkt in de huidige stand van zaken uit niets dat haar niet de toegang zal worden verleend tot de procedure ten gronde nadat de verantwoordelijke lidstaat is vastgesteld. Zelfs wanneer één en ander een zekere tijd in beslag zal nemen, volstaat dit niet om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te doen aannemen.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. VANDEPUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEPUT

A. WIJNANTS